

DE WOONSTEDE GODS

Door Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 68:5 en 17
Lezen: Efeze 2
Zingen: Psalm 89:1 en 7
Psalm 118:11
Psalm 75:1 en 6

Geliefde gemeente,

Het Woord van God, waarvoor wij thans uw aandacht vragen, vindt u in de brief van Paulus aan de gemeente van Efeze hoofdstuk 2 vanaf vers 19 tot 22:

Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen. Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.

Het gaat in deze tekst over de gelovigen die gebouwd worden tot een woonstede, een woonplaats, een huis, een tempel van God. De gelovigen vormen dus **De woonstede Gods**.

We willen achtereenvolgens stilstaan bij:

1. Het fundament van deze woonstede.
2. De opbouw ervan.
3. De bestemming van dit gebouw.

1. Het fundament van de woonstede Gods

Het zijn woorden uit een brief van de apostel Paulus aan de gemeente in Efeze. Dat was een heiden-gemeente. Zij waren eertijds heidenen. Maar door de prediking van Gods genade gegrepen, zijn ze christenen geworden.

Met al de strijd die daarmee gepaard ging en die daar op volgde, hebben ze ook de vertroosting en de onderhouding van de Heilige Geest gedurig nodig. Want als we nog onbekeerd zijn, dan hebben we wel eens een gedachte van Gods volk, dat als je eenmaal maar bekeerd bent, dan ben je er. Als je eenmaal maar een nieuw hart van God gekregen hebt, dan is alles goed. Ik weet ook nog wel dat ik vroeger als kind zo dacht; ik begreep niet waarom die mensen vaak nog zo treurig zijn en waarover ze vaak zo tobben. Als ik toch eens was zoals dié mensen, dan zou ik altijd wel kunnen zingen. Maar de praktijk van het leven is nu eenmaal zo, dat, wanneer God ons uit de duisternis gemepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, wanneer we een nieuwe natuur van God gekregen hebben, we eigenlijk dan pas gaan beseffen hoe erg het is, verloren te zijn, wereld te zijn, vlees te zijn, zondaren te zijn. En die strijd, die dan gevoerd wordt, na die vernieuwing des harten, na die wedergeboorte, gaat alle strijd die daaraan vooraf gaat, ver te boven. In die strijd kunnen we alleen niet staande blijven. O nee, het is beslist niet genoeg dat we aan het Avondmaal geweest zijn. 't Is beslist niet genoeg dat we eenmaal geloofd hebben, dat God Zijn ontferming ook in ons leven geopenbaard heeft. O nee, wie in dat opzicht zegt: 'Eens bekeerd, is altijd bekeerd', kent het geestelijk leven niet. Ik weet wel, anderzijds is het zo, dat God nooit zal laten varen het werk Zijner handen. Maar we kunnen niet bij conclusies leven. We kunnen niet de

conclusie trekken uit hetgeen de Heere vroeger in ons leven deed, dat het dan in het vervolg ook wel goed zal zijn. Als we levende leden zijn van Christus, dan hebben we ook gedurig de sappen nodig uit de wijnstok, zoals een rank die dagelijks de sappen uit de wijnstok trekken moet, wil hij niet verdorren en vruchteloos afvallen.

Zo hebben wij ook dagelijks de gemeenschap des Heeren nodig om te kunnen zijn die we van God gemaakt zijn, namelijk kinderen Gods. Het is goed, dit altijd te beseffen. De Heere Jezus heeft eens tegen Zijn discipelen gezegd: 'Zonder Mij kunt gij niets doen.' Dat is aan de ene kant diep beschamend, verootmoedigend; immers we zijn zo geschapen, dat we van nature konden doen, wat God van ons Vroeg. We behoeften niets te overwinnen en we behoeften geen leden te doden die op de aarde zijn, om de Heere te dienen. Het was onze lust en het was ons leven. Altijd zolang we niet zondigden. Maar toen de zonde ertussen kwam en toen we door de zonde vervreemd geworden zijn van het eigenlijke leven, toen is alle ellende gekomen met bange lange nasleep. En hoewel het waar is, dat Gods werk in eeuwigheid zijn zal en dat Hij nooit zal laten varen de werken Zijner handen, de vernieuwing des harten en de wederbaring door Zijn Heilige Geest aan een arme zondaar of zondares geopenbaard, zo is het nochtans waar dat Gods kinderen nog niet in de hemel zijn. Ze zijn hier nog in de strijdende kerk. Ze liggen hier nog vaak onder. Ze hebben hier nog zo oneindig veel te doen, dat ver boven hun krachten uitgaat, dat het maar al te zeer waar wordt: 'Zonder Mij kunt gij niets doen.' Aan de andere kant is dat toch ook bemoedigend, want de Heere Die gezegd heeft: 'Zonder Mij kunt ge niets doen' heeft ook de apostel leren zeggen: "Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft." Laten we dan onze leegheid maar voelen. Laat het dan onze dagelijkse nood zijn: 'Heere, alleen kan ik niet verder, geen enkele schree. Maar laat ons dan ook met deze wetenschap schuilen bij Hem Die gezegd heeft: 'En die vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat hij meer vrucht drage.' Want uw vrucht is uit Mij gevonden. Nu schrijft de apostel hier een brief aan de gemeente in Efeze. Efeze was een strijdende gemeente, een gemeente die veel te verduren had in een heidense wereld, vervreemd van het leven van God. Waar de ongerechtigheid allerwegen groot was en waar verreweg het grootste deel van de mensen zich niets aantrok van de dienst van God. Dan schrijft hij: 'Gemeente van Efeze, houdt u mannelijk! zijt sterk, wacht op den Heere. Want gij zijt geen vreemdelingen meer en gij zijt geen bijwoners meer, maar God heeft u gemaakt tot medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Dit moeten we goed verstaan, want in een andere zin blijven Gods kinderen vreemdelingen op de aarde, vreemdelingen van de wereld, van de zonde, van de mensen die God niet kennen. Als Paulus hier zegt: Gij zijt geen vreemdelingen meer, gij zijt geen bijwoner' dan bedoelt hij niet dat de Efeziërs geen vreemdelingen meer op aarde waren, geen bijwoners meer waren in deze wereld; dat juist wel. Maar ze waren geen vreemdelingen meer van God. Ze waren geen bijwoners meer bij het volk van Israël.

Als u met aandacht dit hoofdstuk mee gelezen hebt, dan zult u gemerkt hebben, dat Paulus hier al zijn krachten inspant om de gemeente van Efeze te laten weten dat God de muur die er tussen Jood en heiden was, heeft weggebroken. En dat Hij de wet, in inzetlingen bestaande, vervuld heeft en dat Hij de vijandschap die er was tussen Jood en heiden weggenomen heeft, door Zichzelf te geven als een offer aan het kruis. Dat Hij het handschrift der zonde dat tegen hen was aan het kruis heeft genageld. Paulus spant zich hier in om die Efeziërs vrijmoedigheid te geven. Hij zegt als het ware: O, kom toch, kom toch in het huis van God, kom toch tot Israël, kom toch tot de God van Abraham, van Izak en van Jakob, want de Heere geeft er u het recht toe. Waarlijk gij zijt geen vreemdelingen meer, gij zijt geen bijwoners meer.' En dan vertelt hij ook hoe ze dat geworden zijn. Dat zijt ge niet geworden door uw werken, dat zijt ge niet geworden omdat u zich boven de mensen heeft uitgetild, maar dat zijt ge geworden alleen uit genade. Gods vriendelijk aangezicht is ook tot u gewend in het evangelie der verlossing. En de Heilige Geest heeft het in

uw harten ingeplant. Uit genade zijt ge zalig geworden. Nee, niet uit u, maar het is Gods gave. En dan schaaft Paulus, als Jood, zich aan de zijde van de heidenen, dan zegt hij: 'Ook wij, Joden, ook ik Paulus, wij allen waren van nature kinderen des toorns, gelijk alle andere mensen.' O nee, laat de Jood zich niet verheffen op zijn afkomst, want de Jood was tenslotte ook maar een verkorene uit de wereld. En nu zegt hij: Nu heeft God, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, aan alle mensen verkondigd dat ze zich tot Hem bekeren, want Hij heeft de muur tussen Jood en heiden weggebroken, en daarom is het evangelie ook tot u gekomen, Efeziërs! O, geloof toch des Heeren troostrijk Woord, ge zijt niet meer vreemdelingen en bijwoners! Dan denkt hij ook aan die oude gewoonte van het leven in een stad. Dat was vroeger ook in de steden van ons vaderland zo: iedereen mocht zich zomaar niet in een stad vestigen. Als je bij de stadspoort kwam, werd gevraagd wie je was en wat je kwam doen. Als je dan zei: 'Ik wil in deze stad gaan wonen', dan werden eerst je brieven onderzocht. Dan moest je voorts een bepaald bedrag aan stadsrechten betalen. En je moest ook je handtekening zetten, je moest namelijk de eed van trouw zweren aan de overheid van die stad. Want men wilde natuurlijk geen burgers die zich straks misschien tegen de overheid zouden verzetten, geen mensen die aan het muiten zouden slaan en oproer zouden maken, of die in dienst van de vijand zouden staan om zo de vrede te verstoren. Zo was het vroeger in alle steden in de wereld. Zo was het ook in de dagen van Paulus. En nu zegt hij: 'Gemeente van Efeze, Christenen uit de heidenen, gij zijt nu geen vreemdelingen meer, gij zijt medeburgers van de heiligen geworden. Gij hebt het met uw handtekening onderschreven: 'Ik ben des Heeren'. Ge zijt huisgenoten van God geworden. Dat is wat! Een huisgenoot, nou dat weet iedereen wel wat dat is. Een huisgenoot is iemand, die wellicht niet tot de familie behoort, maar die in die familie is opgenomen, die aan één tafel mee eet, die onder één dak woont, die in het gezin is opgenomen met al z'n rechten en plichten. En dan staat er: Een huisgenoot van God! Als u, als gewone man en vrouw uit het burgerleven iemand in huis zou krijgen, die wat zijn positie betreft verre boven u stond, een regeerder van een stad, een burgemeester; of een regeerder van een volk, een commissaris van de koningin bijvoorbeeld, dan zou u heel wat doen om u te schikken naar die huisgenoot. Stel voor dat de koningin u schreef dat ze zelf uw huisgenoot wilde worden. U zou aan de ene kant van blijdschap en van verwondering de zaak niet op kunnen, maar u zou ook anderzijds niet weten wat u doen moest om uw huis zo in te richten dat er een waardige ontvangst zou zijn voor onze vorstin, nietwaar? Maar nu staat hier dat Paulus tegen die Efeziërs zegt: 'Gij zijt huisgenoten van God geworden'. Dat wil dus zeggen: 'U woont met God in het zelfde huis'.

Huisgenoten Gods. O, volk des Heeren, laat dat toch eens even op u inwerken. God en u in hetzelfde huis. Samen levend uit dezelfde Bron. Samen levend in hetzelfde huisgezin. Hij als uw oudste Broeder en gij als zijn broeders. O, wie was u eer u een huisgenoot werd, eer u een medeburger werd van die stad Sion, wie was u? U moet het met Paulus zeggen: 'Ook wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk alle andere mensen'. O nee, wij hebben onszelf niet uitverkoren, we hebben onszelf niet afgezonderd, maar God is gekomen, hetzij dat we leefden in een christelijk gezin, hetzij dat we leefden in een heidens gezin, maar God is gekomen en Hij heeft ons met Zijn Woord geroepen. Hij heeft ons met Zijn Geest getrokken uit die tegenwoordige boze wereld waarin we het best naar onze zin hadden; waarin we leefden, waarin we deden wat we wilden, waarin we voor onszelf leefden en voor deze wereld. Maar toen, toen kwam het Woord van God en toen liet Hij ons zien in welke ellende we verkeerden, wat het was buiten God te zijn. Toen liet Hij ons zien wat Hij voor ons wilde zijn. Toen liet Hij Zijn stem ons horen, toen heeft Hij zijn schatten ons geopenbaard en heeft ons daartegenover laten zien wat we van nature waren. En toen zijn we verslagen geworden, toen hebben we onze armoede gezien, onze leegheid, onze hulpeloosheid, onze verdoemelijkheid, onze zonden en onze vervloeking en

toen zijn we net als Christen in Bunyan's Christenreis de stad Verderf gaan ontvluchten, met het pak van onze zonden op onze rug, op ons hart gebonden. Toen heeft de Heere Zelf ons gewezen op het Licht van het nieuwe Jeruzalem. Hij heeft in de nacht van ons leven de weg gewezen waarheen een schuldige zondaar ontkoming vinden kan. En Hij heeft gezegd: 'Haast u, spoed u, de deuren van de Vrijstad staan open!'

En geliefden, nu zijn we onderweg, door Gods genade onderweg. Ja meer, Paulus zegt tegen die bekommerde zielen daar in Efeze: 'Ge zijt reeds een erfgenaam, ge zijt een medeburger van de heiligen en ge zijt nu reeds een huisgenoot van God, hoewel ge nog een vreemdeling op de wereld zijt, hoewel ge nog verkeert in het strijdperk van dit leven, hoewel uw geloof nog niet volmaakt is en hoewel er nog veel hapert aan uw liefde, medeburger en huisgenoot'.

In het natuurlijk leven haal je soms iemand in huis van wie je veel verwachting hebt, maar het blijkt maar al te vaak bitter tegen te vallen. Je hebt soms van die lastige huisgenoten, die het leven in een gezin zo zuur kunnen maken, dat je op 't laatst zegt: 'Het is alles goed begonnen, maar ik wou dat ik van je af was; je bent een grote last. Ik zie je liever gaan dan komen.'

Welnu, die huisgenoten Gods hebben Hem al wat smart bezorgd! Hij heeft al wat oneer geleden om onze naam. Hij heeft om onze werken al wat smaad geleden en zijn Naam is al wat onteerd door ons. En toch, tot op de dag van vandaag heeft Hij ons de deur niet gewezen. Nog steeds bemint Hij ons.

En wij? Wij zijn soms als ontrouwe huisgenoten uit Zijn huis weggelopen, maar Hij heeft als onze trouwe Vader gewacht, net zolang tot we weer van armoede weerkeerden met de belijdenis op onze lippen: 'Vader, ik heb gezondigd, tegen de hemel en voor U. Ik ben het niet waard om Uw kind, om Uw huisgenoot te zijn, maar neem me dan als één van Uw huurlingen.' En zo menigmaal we zo tot Hem kwamen, heeft Hij zijn volle Vaderhart ons weer getoond. Nooit heeft Hij ons opgelegd naar dat we verdiend hebben. Nooit heeft Hij ons gestraft naar dat we ons waardig gemaakt hebben. Toen we meenden slagen te zullen ontvangen, heeft Hij het gemeste kalf geslacht. En toen we meenden weggestuurd te zullen worden vanwege onze ontrouw, heeft Hij gezegd: 'Al hebt ge met vele boeleardeers geboelearde, keer nochtans weder. Al zijn uw zonden als scharlaken, Ik zal ze maken wit als de sneeuw; al zijn ze rood als karmozijn, Ik zal ze maken als witte wol.' Daar heeft Hij ons in Zijn Woord getuigenis van gegeven, dat Hij al de schuld en zonde weggenomen heeft. Hij heeft het verzekerd: 'Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.' Ik buiten het huis Mijns Vaders aan het vloekhout der schande, opdat gij een eeuwige plaats zou ontvangen aan de rechterhand Mijns Vaders.

Dat heeft Hij ook aan de gemeente van Efeze geopenbaard: zij, die vreemdelingen waren, zijn nu nabij gebracht door het bloed van het verbond. Dan vergelijkt Hij verder die kerk, die Gemeente bij een gebouw, gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen. Daar liggen hier, vanwege de rijkdom van de zaak, verschillende gedachten aan ten grondslag. Eerst heeft Hij gezegd: 'Gij zijt inwoners: gij zijt geen vreemdelingen meer, maar burgers, huisgenoten van God! En nu grijpt hij naar een ander beeld, hij zegt: 'Gij zijt een gebouw, ge zijt de woonstede van God.' Dat wil dus zeggen: God woont in u. En gij zijt gebouwd op het fundament der apostelen en der profeten. Wat de apostelen geweest zijn weten we wel. Het waren de geroepenen des Heeren, die als de eerste heilsboden van het nieuwe verbond de wereld in gezonden zijn om de naam van Jezus Christus tot aan de einden der aarde uit te roepen.

Apostelen en profeten. Of we bij deze profeten moeten denken aan de profeten van het Nieuwe Testament, die de verborgen raad en wil van God mochten openbaren in die eerste tijd van de christelijke kerk of dat die profeten de apostelen zelf waren, weten we niet met zekerheid te zeggen. Het is best mogelijk dat de apostelen hier 'profeten' genoemd worden. Hoe dan ook, zij zijn het geweest, die het fundament gelegd hebben.

Een fundament, dat weten we wel, is noodzakelijk voor een degelijk gebouw. Hier in ons land is dat zo, maar ook in het oosten; al was het daar dan wel enigszins anders vanwege de bodemgesteldheid dan bij ons. Maar dit weten we: geen gebouw kan hecht zijn zonder een goed fundament. En nu zijn de profeten en de apostelen al de grondleggers geweest van dat fundament. Zij hebben dat fundament niet gelegd naar hun eigen gedachten. In feite hebben ze niets nieuws gezegd. Profeten en apostelen, en na hun de herders en de leraars en de dienaars van Gods kerk, door de Heilige Geest geroepen en gezonden om de boodschap van God in de wereld bekend te maken. Die hebben niets nieuws te vertellen! Het is niet uit hun eigen gedachten voortgesprongen, beslist niet. Dat is juist het grote verschil met de wijsheid van deze wereld. De geschiedenis van de wijsbegeerte van deze wereld is één groot drama. Degenen die daar een blik in geslagen hebben weten, dat zoveel eeuwen er geweest zijn, zoveel soorten wijsbegeerten er gekomen zijn. En nog steeds verdringt de ene stelling en levensbeschouwing de andere. O, jullie moeten niet denken jongens en meisjes, als je zo van alles voorgeschoteld krijgt in deze verlichte eeuw, dat dit werkelijk iets is wat blijven zal. Je kunt misschien in verwondering luisteren naar alle ontdekkingen die gedaan worden, meestal om in hets venijn de bijbelse waarheden ten grave te dragen, maar ach, daar is maar één wijsheid die blijft. Al deze stelsels, ook de moderne wijsbegeerte, waar nu zoveel hoofden en harten vol van zijn, zullen ter ziele gaan, omgestoten worden door andere ideeën, door andere stelsels. Zo is het geweest en zo zal het zijn, zolang de wereld staat.

Maar de apostelen en de profeten hebben geen bepaalde wijsbegeerte, geen schema's der menselijke wijsheid geopenbaard. Ze hebben de boodschap van hun Meester gehoord en Die heeft gezegd: 'Gaat heen, predikt het evangelie aan alle mensen. Aan de ganse wereld. Dat heeft Hij gezegd: 'Leer de mensen onderhouden alles wat Ik u geboden heb'. Dat moeten de apostelen en de profeten boodschappen, niets anders! Dat moeten ze doen. Dat mogen ze ook doen. Zo hebben ze het fundament gelegd. Paulus heeft gezegd: 'Ik wil niets anders doen dan dat fundament leggen: Jezus Christus en Die gekruisigd!' En als Petrus op de Pinksterdag zijn mond opendoet, dan zegt hij niets anders dan wat de Heere Jezus gezegd heeft. Van Hem getuigen, dat is die ware wijsheid, waardoor al de wijsheid van deze wereld sneuvelen zal. 'Want nademaal de wereld door de wijsheid God niet heeft gekend, zo heeft het God behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die verloren was.' Zo doet God nog. En dat is het fundament. Alle andere fundamenten zijn omgestoten in de loop der eeuwen, maar dit fundament dat staat. Jezus heeft het geopenbaard en deze prediking is nog steeds actueel. De praktijk bewijst dat, waar een mens gepredikt wordt in zijn armoede, in zijn nood, in zijn ongeluk, in zijn hulpeloosheid, zodat er totaal geen weg ter verlossing meer overblijft aan onze zijde. Gans melaats zijnde kunnen we voor God niet bestaan. Maar dan ook die andere zijde, dat God uit genade zalig maakt het verlorene. Dat Hij gekomen is om dezulken, die zichzelf niet helpen kunnen, te redden. Dat Hij gekomen is om tot die melaatsen te zeggen: 'Ik wil, wordt gereinigd!' O, dat behoort bij het fundament dat gepredikt moet worden, opdat het Godsgebouw, naar het door God gemaakt bestek, zal verrijzen. Van dat fundament, staat er, is Jezus Christus de uiterste hoeksteen. Wat een hoeksteen is, dat weten wij eigenlijk niet zo goed. Als hier gesproken wordt van een hoeksteen, dan moet u even denken aan de oosterse bouwwijze. We gaan daarop letten in onze tweede gedachte.

2. De opbouw van de woonstede Gods

Er waren vele plaatsen in het oosten, waar een rotsbodem was. Wanneer die rotsgrond geëgaliseerd was, vlak gemaakt was, dan kon men vanzelfsprekend zo op die rots gaan bouwen.

Aan een huis had men verschillende hoekstenen. Die hoekstenen lagen dan niet onder de grond, maar die lagen boven op de rots. Soms waren het keurige stenen, versierde stenen, gegraveerde stenen, zoals bij ons wel die zogenaamde 'eerste stenen'. Die hoekstenen dienden om de twee muren die daar in die hoek samenkwamen te verbinden om zo tot steun te zijn. Het was wel eens zo, dat je je kon stoten aan de hoeksteen. Zo wordt er ook van Christus gezegd, dat er mensen zijn die zich aan deze Hoeksteen gestoten hebben en die gevallen zijn.

Welnu gemeente, zo'n steen moet u zich even voor ogen houden. Zo'n hoeksteen wordt gelegd eer het gebouw kan worden opgetrokken, naar een vastgemaakt bestek. Dat is bij ons ook zo. Als de bouwvakkers bezig zijn met het bouwen van een huis, dan gaat maar niet ieder zijn eigen gang; dan zegt een metselaar niet: 'Nou, ik ga hier maar eens een hoopje stenen metselen', of de timmerman: 'Ik zal hier eens een deur zetten en het lijkt me wel goed om daar een raam te maken', nee, dan zijn eerst nauwkeurig de plannen besproken en even nauwkeurig wordt alles uitgewerkt; ieder weet wat zijn taak is, de metselaar en de timmerman, die dit, en die dat. Alles naar een vastgemaakt bestek. Welnu, zo bouwt God nu ook Zijn huis, die geestelijke tempel, waar Hij in wonen wil. Hij heeft een bestek gemaakt, van eeuwigheid heeft Hij het gemaakt. En Hij heeft het bestek ook ter inzage gegeven en Hij onderwijst nog altijd door Zijn Heilige Geest Zijn bouwlieden. Want na de apostelen en na de profeten heeft Hij ervoor gezorgd dat er altijd bouwlieden zijn.

Die bouwlieden hebben maar niet naar eigen willekeur te bouwen. Nee, ze hebben een bestek tot hun beschikking. Daarmee hebben ze te arbeiden. Daarnaar hebben ze het gebouw op te bouwen, namelijk op dat fundament van apostelen en profeten. Naspreken wat zij gezegd hebben, voorgezegd hebben. En dan altijd maar weer bouwen op die enige Hoeksteen, de Heere Jezus Christus. Een preek zonder Jezus, is geen preek. Vertrouwing, zonder de vertroosting van Zijn wonden, is ijdelheid dan de ijdelheid zelf. Een hoop die niet gegrond is op Zijn genadige toezeggingen, is geen hoop; werp die maar weg voor de mollen en vleermuizen. Het is een kleed waarin we niet voor God verschijnen kunnen. Maar omgekeerd is het ook waar: wanneer u uw hoop bouwt op het Woord van God, wanneer u uw ziel vastgemaakt ziet door de Geest aan die enige Hoeksteen, wanneer Hij het leven van uw leven is en de verzuchting van uw ziel, ach, laat ik het maar eenvoudig en kort zeggen, wanneer u niet meer buiten God kunt leven, wanneer Hij de bron van uw leven geworden is, weet dan voorzeker, dat de Heilige Geest u als een steen gelegd heeft op die uiterste Hoeksteen. Want daar is wederkerigheid, gemeente: Hij bemint eerst, Hij roept eerst. Hij, die Opperbouwmeester. Maar als Hij dan bemint, dan mogen ook wij beminnen! Als Hij roept, dan mogen ook wij gaan roepen! Als Hij niet meer buiten ons kan, dan kunnen wij ook niet meer buiten Hem! En nu mogen we daaruit weten, dat God ons eerst liefgehad heeft, namelijk als wij zonder Hem niet kunnen. Dat is die Hoeksteen waarop het gebouw naar Gods gemaakt bestek in eeuwigheid rijzen zal. Op deze Hoeksteen en op dit Fundament wordt het hele gebouw bekwamelijk saamgevoegd en het wast op tot een Heilige Tempel in de Heere.

Daar gaat God nog steeds mee door, gemeente. Het wordt bekwamelijk samengevoegd, net zoals bij een aards bouwwerk. Bekwamelijk samengevoegd. Daar zijn heel wat ogen over gegaan, daar zijn heel wat handen bezig geweest aan de tekeningen en aan het bestek. Het wordt alles haarfijn bekwamelijk klaargemaakt. En dan komen straks de bouwers en die kijken telkens op het bestek; telkens kijken ze de tekeningen na, elke steen die ze leggen, elke plank die ze slaan, elk kozijn dat ze stellen, en wat ze ook doen, het is alles naar dat bestek. Welnu, zo doet de Heere ook. Nu is het zo op onze bouwwerken dat de stenen bijna allemaal gelijk zijn; ze zijn in de steenfabriek gereedgemaakt. Maar zo was het in het oosten niet. Wanneer men in het oosten bouwde, dan bouwde men met natuursteen. Die natuursteen haalde men met karren uit het veld. Grote stenen

en kleine, dikke stenen en dunne stenen van allerlei kleur. Het was het werk van een vakman om die stenen zo in elkaar te passen, dat die ene steen precies met die andere steen correspondeerde. Dat het bouwwerk niet scheef zou gaan hangen, dat het aan de ene kant niet veel zwaarder dan aan de andere kant zou zijn. Dat was vakwerk. U ziet hier en daar nog wel eens zo'n stukje muur van natuursteen samengesteld, allemaal stenen van verschillende vormen en verschillende grootte.

Zo bouwt nu ook de Heilige Geest die tempel van God, gemeente. Een kostelijke Hoeksteen, een gegraveerde steen, dat is Jezus Christus. En op die gegraveerde steen allerlei andere stenen: een Paulus, een Petrus, een Johannes, een Jacobus. Maar ook een Maria Magdalena. Ook die zondares, die tot Jezus kwam om te wenen over haar grote schuld. Ook een heidense hoofdman, ook een vrouw uit Syro-Fenicië. Ook de kinderkens die door hun moeder gebracht werden, opdat Hij ze de handen zou opleggen en opdat Hij ze zegenen zou. Ze zijn door de Heilige Geest als stenen op dat fundament gelegd. Grote stenen, stenen voor aller ogen zichtbaar. Maar ook vulstenen, die noodzakelijk zijn, wil het gebouw bekwaam zijn om bewoond te worden. Want stel eens voor als het alleen maar grote hoekige stenen waren, er zouden allerlei kieren en spleten overblijven, waardoor het een onbewoonbaar huis was.

Welnu, zo heeft de Heere ook allerlei stenen die Hij gebruikt: dienaren van Gods Woord, machtig in de Schriften, zoals een Apollos. Maar ook zo'n gewone Lydia, purperverkoopster uit de stad Thyatire, die zo maar op de plaats der samenkomst kwam, wier hart de Heere opende zodat ze acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd. Daar is een Mirjam, die de vrouwen voor kon gaan met de tamboerijn om ze op te wekken de Heere te loven. Maar daar is ook een Hanna, die niet eens hardop bidden kon, ze kroop in de tempel met haar smart om daar haar ziel uit te storten voor het aangezicht des Heeren. Daar is een Debora, die opriep: 'Waak op, waak op! om het leger aan te voeren in de strijd tegen de vijand. Maar daar is ook een Anna, een weduwe van omtrent 86 jaar, die niet week uit de tempel met vasten en bidden, die de vertroosting Israëls verwachtte. Daar zijn Dorkassen, die in stilte de arbeid der liefde verrichten aan de gemeente van Christus. Gemeente, jongens en meisjes, het is niet belangrijk, hoor of u een Paulus bent of dat je een arme zondaar bent, die eigenlijk nooit iets toegebracht heeft tot het koninkrijk Gods. Dit is belangrijk, dat je als een onnutte zwerfkei, uit de modder van deze wereld geraapt bent en dat je dienstbaar mag zijn aan de opbouw van Gods koninkrijk. Hetzij als zo'n prachtig in het oog lopende steen aan de voorkant van het huis of misschien ergens als zo'n vulsteentje. Bij de mensen veracht, misschien niet eens gekend bij het volk, maar bij de Heere uitverkoren en dierbaar. Het komt er op aan, of u contact hebt met het fundament en met de andere stenen, vergeet dat niet. Want als we de gemeenschap met Christus ervaren hebben, de vastheid van het Fundament onder onze wankelende ziel gevoeld hebben en op die enige grond der zaligheid onze hoop gebouwd hebben, dan hebben we ook gemeenschap met elkaar. Dan voelen we ons ook met elkaar verbonden, dan krijgen we elkaar lief, omdat we uit die ene Beek gedrenkt worden, omdat we door die ene Geest geleid worden. O, dan moet het ook gestalte krijgen in deze wereld, dat we samen één zijn. Het is het werk van de vorst der duisternis om te breken en te verscheuren, om alle schapen ieder een andere kant uit te drijven en altijd maar te laten zien op elkaars fouten. Want dat weet hij wel: dan kan de liefde niet bloeien. Maar het is het werk van Jezus Christus om ons steeds dichterbij Hem en aan elkaar te verbinden. Waar die liefde is, daar gebiedt de Heere Zijn zegen, daar woont God Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen en het leven tot in der eeuwigheid! Tot zover onze tweede gedachte: de opbouw van de woonstede Gods. We zingen nu eerst het Psalm 118:11.

3. De bestemming van dit gebouw

Zo wordt het gebouw bekwamelijk samengevoegd, gemeente, en het wast op tot een Heilige Tempel in de Heere. Op welke ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.' Hij zegt hier 'wordt' Hij zegt niet 'Op welke gij ook mede gebouwd 'zijt', maar 'wordt' . Dat bouwwerk is nog niet klaar, ziet u. Nog steeds is God aan het bouwen. O, gelukkig wel. Maar straks, als de dag van de oplevering komt, dan kan er niemand meer zalig worden. Niemand meer. Dan is het gebouw volmaakt, dan is de laatste steen, de sluitsteen toegebracht, met toeroeping: "Genade, genade zij dezelve.

Zover is het nu nog niet". God zoekt nog steeds naar stenen. Hij heeft Zijn dienstknechten uitgezonden om die stenen, die nu nog verloren in zichzelf in de modder van deze wereld liggen, om die stenen op te halen, opdat Zijn gebouw voltrokken zou worden naar Zijn volmaakt bestek. Geliefde gemeente, een vraag: Wie zijt ge? Er staat: 'Op welke ook gij mede gebouwd wordt' Weet u daar van? Heeft de Heilige Geest u uitgelicht uit het slijk van deze wereld? Of zit u nog met al de vezelen van uw bestaan vast aan hetgeen wat van beneden is? Leeft u nog alleen voor dit ellendig leven, zonder hoop op God? O, schreeuw dan, schreeuw dan in uw armoe en uw verlatenheid, schreeuw dan in uw omzwervingen buiten God, schreeuw dan tot de levende God. Roept Hem uw nood uit, want ik zeg u: Hij zoekt ook heden nog dezulken. Roept de Heere aan, terwijl Hij nabij is. Het gebouw is nog niet af. Hij heeft nog grote en kleine stenen nodig, stenen van allerlei kleur. Hij heeft ze nodig, opdat dat heerlijke, dat prachtige godsgebouw verrijzen zal, waar Hijzelf in wonen zal, die tempel des Heeren. O, Hij had ook wel engelen kunnen verkiezen om in hun midden te wonen, maar Hij heeft het niet gedaan. Wat een wonder. Hij wil van die onmogelijke wereldlingen een gebouw maken, waar Hij Zelf in wonen kan. Een tempel van de Heilige Geest, waarin God zal zijn, alles en in allen. Kom gemeente, u moet het weten hoor, u moet het weten, of u nog zo'n verloren steen bent in het midden van deze wereld. O, zoek dan de Heere, terwijl Hij nog te vinden is. Neem er geen rust mee, dat ge zijt die ge zijt. Besteed de korte tijd des levens. Het is nu de welaangename tijd, de dag der zaligheid. De wereld baart niets dan verdriet. Het uitnemendste van dit leven is moeite en verdriet: het wordt snellijk afgesneden. Zoek de Heere terwijl Hij te vinden is. Jongens en meisjes, alle wereldbeschouwingen raken op een eind en alle wijsbegeerte laat je leeg. Maar die goddelijke wetenschap dat er een Verlosser tot Sion gekomen is om de ongerechtigheid van Israël af te wentelen, o, dat moet je ziel in blijdschap doen verwonderen, dat moet je ziel in stralend verlangen tot Hem doen uitgaan! Al ben je dan in jezelf verloren, al bemin je dan de wereld en de zonde, er wordt een weg ter verlossing aan je verkondigd: De Heere legt zoveel arbeid der liefde aan je ziel ten koste. Hij roept het ook jullie toe in je jeugd: 'Mijn zoon, Mijn dochter, geef Mij uw hart!' Kom, laat God je nood eens horen. Laat Hem de vuilheid van je hart eens zien, al die dwaze begeerten die er in je leven zijn. Bidt God dat Hij je ervan verlossen zou. O, als je naar God komt, zo arm, zo ellendig, zo melaats, zo hulpeloos als je bent, dan laat je echt niets anders achter dan een wereld waar nooit vreugde in te krijgen is en dan mag je gelegd worden als een steen in dat Godsgebouw, waar niets anders wacht dan eeuwige blijdschap! O, ik weet wel, dan valt het in de wereld niet mee: maar het hoeft ook niet mee te vallen. God heeft het ons nergens beloofd dat het ons in de wereld mee zal vallen. Hij heeft gezegd: 'Als je Mijn discipel wil zijn, dan moet je het kruis op je nemen.' Maar ik geef je toch de verzekering dat je duizendmaal gelukkiger bent, om het kruis achter Christus te dragen, dan de kroon in deze wereld. Het is beter arm en ellendig op deze Hoeksteen neer te zinken, dan rijk en verrijkt in deze wankele wereld te moeten leven, zonder God en zonder Christus.

Kinderen, heeft God je hart reeds ingenomen? Heb je Hem reeds lief met je hele hart? Zoek je Hem reeds in je eenzame uurtjes? Denk je aan Hem als je 's avonds naar bed gaat? Weet, die

Hem vroeg zoeken, die zullen Hem vinden! Buiten de Heere ben je arm en hulpeloos: dan ben je op weg naar de hel, naar het eeuwig verderf. Nu kun je nog gevonden worden. De Heere zoekt je nog, de Heere roept je, de Heere spreekt tot je, de Heere nodigt je. Hij doet het met tranen: Hij zegt: 'O Jeruzalem, hoe dikwijls heb ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen hare kiekens, maar gij hebt niet gewild!' O, luister dan toch naar Zijn stem en belijd Hem je zonden: roep Hem aan om genade en rust niet, eer je het in je leven ervaren mag, dat Hij je genomen heeft in Zijn hand om je te leggen op die enige Grondsteen, de Hoeksteen Jezus Christus.

Gemeente, misschien zit u met een heleboel kritiek te luisteren. Maar mag ik u eens vragen: bent u wel eens bij een bouwwerk wezen kijken dat nog maar half voltooid was? Daar is het ook niet alles, al die kalk, die planken, dat steigerhout. Maar als u wachten wil om tot Hem te komen, totdat het gebouw wordt opgeleverd, dan bent u te laat, denkt u daaraan? Als u nu niet wil komen, dan zult u straks niet meer kunnen komen...

't Is hier de strijdende kerk, en het is maar beter om dan ook mét die kerk te strijden en niet tégen die kerk. Die kerk die hier nog een gestalte vertoont van kerk in opbouw, dus met alle fouten die er bij alle bouwwerken gemaakt worden. Zelfs de knapste architecten, de knapste bouwheren, ze moeten als ze hun gebouw klaar hebben wel eens zeggen: Ach, als ik het over moest doen, dan zou ik dat zus of dan zou ik dat zo doen. Wat betreft het werk van ons, de bouwlieden, is er veel waar ook wij van zouden moeten zeggen: O, Heere, ik heb het niet goed gedaan. Maar er is een hemelse Bouwheer, die nauwlettend Zijn oog laat gaan over de opbouw van Zijn kerk. En er staat dat Hij ze bekwamelijk samenvoegt. Erger u dan maar niet aan hetgeen u meent dat anders zou moeten, maar kom liever, kom liever in het strijdperk van dit leven. Geef u zich aan Hem over met uw ganse hart, om ook bij die 'Militia Christi', bij die strijdende kerk van Christus te mogen behoren. En dit weten we, kinderen Gods, en daarmee eindigen we, de tijd is niet ver meer, dat door Hem Zelf de sluitsteen zal worden toegebracht. Dan zal Hij Zelf wel zorgen dat in het vuur van het oordeel het stellinghout, het steigerwerk, alle kalk en zand en stof en stukken die er achter gebleven zijn, versmelten zullen. Maar die op Jezus zijn hoop gebouwd heeft, die zal staan tot in alle eeuwigheid. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.